

לדף הנחיתה ולרכישת הספר "אתניות נשית" – [לחץ כאן](#)



עקרונות לביצוע

השלב החוקתי

1. החזרת "חוק יסוד כבוד האדם וחירותו" ו"חוק יסוד חופש העיסוק" לכוונת המחוקק:

ביטול ההרחבה שהרחיב השופט אהרן ברק והבאים אחריו, את החוק מן הכוונה הפרקטית שבו אל השוויון התרבותי, תוך התייחסות מפורשת לכוונת המחוקק הראשונה, לאפשר מתן שירותים וחופש עיסוק בשוויון מוחלט, אולם ללא קבלת עקרון השוויון התרבותי, לא ברמה המגדרית ולא ברמה הלאומית, המביאים למחיקת הזהות האישית, המשפחתית והלאומית. צעד זה הכרחי כבר בתחילת תהליך קידום התרבות האתנית הנשית, מתוך התובנה כי ללא ביטול בחוק של פרשנותו המרחיבה של אהרון ברק והתקדימים הנובעים ממנו, כל חקיקה חדשה, תתבטל כלפי הפרשנות הזו וממילא לא ייווצר שום שינוי מהמצב הנוכחי כיום.

2. קביעת הזהות האתנית הנשית, כזהותה של מדינת ישראל בחוק יסוד:

הגדרה בחוק ייסוד, את יסודותיה הלאומיים של מדינת ישראל, על היסוד האתני הנשי, תוך פירוט ההשלכות מכך לתחום המשפחה והלאום, שיובאו להלן.

3. שינוי חוק השבות, אך ורק לנולד לאמא יהודייה (או גר על פי ההלכה האורתודוקסית):

על בסיס הגדרת יסודותיה הלאומיים של מדינת ישראל כמדינה אתנית נשית, תתקיים זכאות חוק השבות אך ורק לנולדים מאמא יהודייה על פי ההלכה האורתודוקסית. ללא שינוי חוק השבות, מקועקע הייסוד של מדינת ישראל, לא רק ברמה הפרקטית של כניסת שאינם יהודים למדינת ישראל, אלא גם מצד ביטול יסוד קיומה כמדינת אתנית נשית. הגדרת יהודי על פי ההלכה האורתודוקסית בלבד, נובעת מן העובדה, שרק ההלכה האורתודוקסית נותנת העדפה לנשיות, לא רק בקביעת מיהו יהודי על פי האשה, אלא גם במחויבותה למצוות, המלמדת על השפעה אוטונומית של המעשה הגופני על עצם התרבות, בניגוד לתפיסת התרבות המערבית, הנוצרית והרפורמית, הרואות במחשבה כגורם המחולל את התרבות ובמעשים – כלי עזר לביטוי הנפש בלבד.

4. הגדרת "משפחה":

הגדרת "משפחה" במדינת ישראל תהיה אך ורק זו המביאה למימוש היסוד האתני הנשי. מתוך הבנה שזהו היסוד התרבותי המכונן, הן של הפרט, הן של המשפחה והן של הלאום. כפי שהתאגדות של פרופ' אמריטוס להתאבדות קבוצתית לעת זקנה במטרה לסיים את חייהם בצלילות, לא תקבל את תמיכת המדינה, בהיות ערך החיים גדול מתפיסת האדם את חירותו ובחירתו החופשית, כך גם לא יקבלו זוגות חד מיניים תמיכה ממשלתית, למרות החשיבות העצומה של עקרון הבחירה החופשית האישית של האדם, בהיות זוגיות זו סותרת את יסודות התרבות וההתפתחות האנושיים, המושתתים על האינטראקציה והתשוקה הייחודיים לקשר הזוגי שבין האיש והאישה, כבסיס לחירות, ליצירה ולמסוגלות לפרוץ מעבר למעגלי החיים העכשוויים של האדם. מאידך, לא תהיה כל התערבות ברצונם של זוגות חד מיניים לקשר, אולם כאמור ללא הכרה או תמיכה ממשלתיים.

השלכות פנים ארציות

5. תפיסת הילודה כמחוללת תרבות:

תקודם תמיכת המדינה במשפחתיות ובילודה, מתוך ראיית הילודה כחלק בלתי נפרד מהתפתחותה התרבותית של מדינת ישראל ולא רק כתוספת כוח-אדם למאזן הדמוגרפי. אחת הדרכים לביצוע מהלך זה, תהיה דרך הגדלת נקודות הזכות במס הכנסה ככל שמספר הילדים גדל. זכאות זו תימשך עד לאחר גיל הצבא, מתוך הבנה שמעגל המשפחה תומך בילדים, עד לגיל זה לפחות.

6. מעמד האשה:

מעמד האשה אינו נצרך להוכחה ולבטח לא להידמות למעמד הגבר. יחדל הניסיון להשוות בין גברים ונשים באופן כפוי וכשאיפה תרבותית. יבוטלו החוקים המפלים והשריונים לטובת הנשים. הקידום התעסוקתי והציבורי יקבעו על פי יכולות מקצועיות. יחדל המאמץ לקדם נשים במישור הצבאי, באופן החורג מן הנורמות הצבאיות והכלכליות המקובלות, כגון עלות גבוהה של הכשרה נשים מעבר לגבולות הסביר. מאידך, יקודמו ויחוזקו חוקים ותקנות השומרים על זכותן של הנשים לעבוד ולהתקדם על פי רצונן, בלא שמחויבותן לקיום המעגל המשפחתי, תפגע בהן.

7. ה"שוויון בנטל":

כיוון שהיסוד האתני הנשי כופר בתפיסה השוויונית כתרבות ומדגיש את הייחודיות האתנית של כל מגזר ולאום, גם תפיסת ה"שוויון בנטל", פסולה. מה שנחשב נטל ראוי בתרבות אחת, לא נחשב נטל ראוי בתרבות שניה. כל מגזר אמור לקחת על עצמו את הנטל הראוי בעיניו על פי יסודות תרבותו. נטל הצבא, אינו שונה בכך מכל נטל לאומי אחר – נטל הילודה, נטל לימוד התורה, נטל הפיתוח הכלכלי, נטל הפיתוח המדעי ועוד. משום כך ביחד עם ביטול הכפייה השוויונית בחוק שהבאנו לעיל, יבוטל חוק הגיוס והציפייה ל"שוויון בנטל" מכל סוג שהוא! הגיוס לצה"ל יהיה אך ורק על בסיס רצון ושותפות תרבותית. אתניות מגזרית שלא תראה עצמה שותפה במדינה באפיק הזה, תמצא את האפיקים האחרים הראויים לה ליצירת השותפות הזו, כגון בעמותות החסד השונות הנהוגות בציבור החרדי. הפיכת הצבא לחצי התנדבותי, כפי שיפורט בסעיף 18, מיתר אף הוא את סוגיית ה"שוויון בנטל".

8. ביטול לימודי הליבה:

מתן עצמאות לכל מגזר תרבותי במדינת ישראל, לחנך על פי היסודות האתניים ממנו נולד ועליו גדל. הזיקה שבין המגזרים השונים תקודם דרך נקודות ההשקה האתניות שבין התרבויות האתניות השונות, כדוגמת בין התרבות החרדית לזו הישראלית החילונית ובין התרבות הישראלית לבין זו האסלאמית וכו'. ניסיון להביא לכור היתוך תרבותי רק יביא להחלשת המגזרים, להתקוממות המוצדקת, ולא יבוד הכוח המאחד האמיתי הקיים רק על בסיס קיום הזהויות המולדות של כל אחד מהם על כנו.

9. תמיכה בהכשרה מקצועית לאחר שלב החינוך האתני:

על מנת לתת מענה לצרכים המקצועיים והכלכליים הלאומיים, יקודמו ההכשרות המקצועיות והאקדמיות, בעזרת מלגות ותמריצים לאחר החינוך היסודי במגזרים השונים, מגילאי 18 והלאה. עד לשלב זה יתמקד החינוך, בהקניית היסודות התרבותיים הייחודיים לכל מגזר, שהם הבסיס לחוסנו ויכולתו של האדם לפרוץ אל העתיד. ההשכלה תומכת תעסוקה, תגיע רק על גבי השלב האתני של החינוך. לאלו שירצו בכך, יתאפשר קידום השכלה זו מוקדם יותר, על פי בחירה.

10. ביטול העסקה ההמונית דרך חברות כוח האדם:

מתוך הבנת העבודה כחלק מתהליך יצירתו העצמית של האדם ובמגמה לחזק מגמה זו שהינה חלק בלתי נפרד מזהותו האתנית של האדם, יבוטל בהדרגה העיסוק האינטנסיבי דרך חברות כוח אדם. העיסוק דרך חברות אלו יורשה רק בשלבים הראשונים של העסקה, ולאחר מכן תתחייב כל רשות או חברה להעסיק את עובדיה דרך הרשות או החברה עצמה, עם הזכויות הנלוות. הקשר שבין העובד לעבודתו יחוזק בתמריצים מתאימים, במגמה להביא לאיזון, בהתמדת עובדים במקום עבודתם.

11. שמירה על יסוד הבית מפני זליגת העבודה אליו:

הבנת הבית כגורם התרבותי המרכזי בהתפתחותו של האדם, מחייבת יצירת הפרדה ברורה בין העבודה והבית. יחוקקו תקנות הקובעות רמת מקסימום בחיוב עובד בשעות עבודה, תוך שמירת זכאותו לשהייה ומדור בביתו.

12. הקניית זכות קניית דירה בסבסוד עמוק לכל זוג צעיר במדינת ישראל:

מתוך הבנת מקומו של האדם, כגורם מרכזי בהבניה התרבותית של הפרט והלאום, יקבע בחוק זכות כל זוג צעיר לדירה משלו בסבסוד המדינה. בדירה זו לא תותר אפשרות למכירה, אלא להחלפה, על מנת למנוע ספסרות בתחום. החלת הריבונות המלאה על כל שטחי ארץ ישראל (עליה נרחיב בסעיף 20) תאפשר אף היא הורדה דרסטית במחיר הדירות לצעירים.

יחסי החוץ**13. יצוא תפיסת זהות הלאום כזהות "אתנית נשית" ברמה הבין לאומית:**

מתוך ההבנה כי הזהות ה"אתנית הנשית", הינה יסודית לכל עמי העולם וכי פיתוח הזהות הישראלית כזהות אתנית נשית, יקשה עליה להתקיים, כשהתרבות העולמית הינה תרבות השוויון, תיוצא תפיסה תרבותית זו לעולם כולו. הדגש הפעילות יהיה כלפי העולם המערבי, תוך עמידה על הכשלים שהופיעו בעולם בעקבות השטחת היסודות הלאומיים בתרבות השוויון. משם תקודם הפעילות הבין לאומית, להקניית הערך המוסף שבתרבות האתנית הנשית - הבאתה לזהות אישית ולאומית, מבוררות וליכולת יצירת קשרים שאינם קשרי ניצול, אלא של

אינטראקציה והשלמה. הדבר יחייב הערכות מיוחדות של משרדי ראש הממשלה והחוץ למהלך זה. כפי שנביא בסעיף הבא (סעיף 14), הפצת הלאומיות האתנית הנשית, תשולב בהקמת יוזמה אקטיבית בין לאומית, לחיזוק המעמד הלאומי של בני לאומים נחשלים, כדוגמת עמי אפריקה, על אדמתם.

14. ייזום פרויקטים בין לאומיים לחיזוק שייכות הלאומים למקום הולדתם:

במקביל להפצת התרבות האתנית הנשית, כיסוד מחולל לאומיות, נטולת גזענות וניצול, ברחבי העולם כולו (סעיף 13), נצרכות פעולות מעשיות להפסקת ניצולם של העמים הנחשלים בידי המעצמות, שהביא לגלותם של מיליוני פליטים ומהגרי עבודה מארץ מוצאם, ושיקום מעמדם. לשם כך תקדם מדינת ישראל פרויקטים ברמה בין-לאומית ובמימון עצמי ובין לאומי, לחיזוק שייכות וחזרת הלאומים השונים, אל מקום הולדתם. מדינת ישראל תשקיע בעצמה כספים לפרויקטים אלו ותגייס משאבים כלכליים נוספים ממדינות לאום ומארגונים בין לאומיים נוספים. עיקר המאמץ ייעשה במדינות העולם השלישי, תוך הפסקת ניצול משאביהן על ידי המערב, והחזרתם אליהן למען התפתחותן.

15. החזרת בני הלאומים, אל מדינות מוצאם:

על בסיס המהלך הגלובאלי שהזכרנו בסעיפים 13 ו-14, שיוכיח במעשים כי הבניית הזהות הלאומית העצמית, על פי יסודות האתניים הנשיים, מטרותיה ומגמותיה אינן דחיית האחר, אלא הבאת כל הלאומים כולם לכדי הגדרה עצמית מלאה ולהרמוניה של השלמה, ומתוך נקיטת צעדים אופרטיביים למימוש מגמה זו ברמה הבין לאומית, כמובא בסעיף הקודם, תקודם החזרת בני לאומים אחרים החיים בישראל אל ארצות הולדתם, תוך שמירה על זכויותיהם וביטחונם באותם המקומות אליהם הם חוזרים. חזרתם תלווה בסל קליטה משמעותי ביותר, שיאפשר להם להשתלב מחדש בארצם המקורית.

16. צמצום העסקת עובדים זרים בארץ:

במקביל למימוש הצעדים האופרטיביים לחיזוק מעמד בני הלאומים בני ה"עולם השלישי" במדינות מוצאם (סעיף 14), תנקוט מדינת ישראל צעדים לשמירה אף על צביונה האתני שלה. על מנת למנוע סכנה עתידית של איבוד זהותה, תצמצם מדינת ישראל את האפשרות להבאת עובדים זרים

לתחומי הבניה, הסייעוד והחקלאות, ותקדם העסקתם של עובדים בתחומים אלו, מתוך מדינת ישראל. חיזוק הקשר החיובי עם המגזר הערבי, בעקבות ההכרה במכנה המשותף שבין התרבות הישראלית והערבית, כמובא להלן בסעיף 25, תאפשר אף היא הבאת עובדים נוספים לענפים החסרים ובכך יתרומם אף הוא לקידום מהלך זה.

ודאות קיומית, צבא, מעמד השואה

17. ביטול הגדרת מעמדה של ישראל כמדינה ב"סכנה קיומית":

מתוך חיזוק וודאותה הקיומית של מדינת ישראל, מכוה אחיזתה ביסודותיה האתניים הנשניים, יחדל השימוש באסטרטגית ה"סכנה הקיומית" (אירן, חיזבאללה וכו'), בקביעת דרכה וביזור משאביה של מדינת ישראל. משקל מרכזי בקביעת שיקולי הביטחון והחזן, יינתן להתאמה או לאי ההתאמה התרבותית של הגורמים העומדים מול מדינת ישראל, או הנמצאים עמה במגע, מתוך ההבנה כי הזיקות התרבותיות, הן גורמי הקשר או לחילופין גורמי הקרע האמיתיים ביחסים הבין לאומיים. הצבא ינותק אף הוא מאסטרטגיית ה"סכנה הקיומית", שהעצימה את מיקומו בחברה הישראלית למקום חסר פרופורציה. תיפקודו ייקבע מעתה משיקולי מבצעיות בלבד.

18. הפיכת הצבא לחצי התנדבותי:

על בסיס חיזוק הוודאות הקיומית של מדינת ישראל, מתוך העצמת יסודה האתני הנשי, ההתרכזות בבניית חזון תרבותי וההבנה כי התרכזות יתר במצב הביטחוני הינו אינטרס פוליטי יותר מאשר אינטרס קיומי וכי הדבר חונק את אופציות ההתפתחות התרבותית העתידית של הלאום הישראלי, יצומצם הקשר המיתי לצבא, לרמה הבסיסית בלבד. כל צעיר בישראל ישרת בצבא כחלק מהזדהותו עם היסוד הקיומי שמביע הצבא בהיותו "צבא הגנה לישראל", במשך תקופה מקוצרת, שתיושם באופן מדורג. אותם הלוחמים או הפונקציות המקצועיות הנצרכים לצבא, ימשיכו את שירותם בשירות קבע מתגמל. בכך יהפוך הצבא להיות חצי התנדבותי.

19. ביטול העצמת השואה, כיסוד לקיום הלאומי של ישראל:

במסגרת הוודאות הקיומית הזו, תחדל מדינת ישראל להתייחס ולהשתמש בשואה כגורם מחולל של הלאום הישראלי. זכר השואה יישמר, אך לא יהווה גורם משפיע בגזרת יחסי החוץ. על כן יבוטלו מסעות הנוער לפולין. במקום זאת יקוימו מסעות בתוך מדינת ישראל, שיעסקו בהכרת יסודותיה ובעיקר שאלת חזונה העתידי של מדינת ישראל.

ריבונות, הסכסוך הישראלי הערבי, הר הבית

20. החלת ריבונות מלאה על כל שטחי ארץ ישראל:

תפיסת הקרקע כגורם חברות מרכזי של הפרט והלאום, בתרבות האתנית הנשית, מחייבת **החלת ריבונות מלאה על כל שטחי הארץ**, כתנאי לעצם קיומה והתפתחותה התרבותית של מדינת ישראל. קביעת הזיקה אל הארץ מן היסוד הנשי ההולדתי, היא גם הבסיס לשינוי עמדת האסלאם כלפי מדינת ישראל.

הבנת הקונפליקט שבין המערב לאסלאם כקונפליקט שיסודו תרבותי, מבארת כי בסיס הסכסוך הישראלי הערבי אף הוא אינו טריטוריאלי, אלא תרבותי. תפיסת הטריטוריה של הלאום הישראלי בהגדרה מערבית – כאמצעי למימוש רצון העם היהודי להגדרה עצמית, היא המביאה את האסלאם לראות ולזהות את מדינת ישראל כמדינה קולוניאליסטית פולשת. שינוי היחס שבין האדמה ללאום – תפיסת האדמה כיסוד האתני המוליד את הלאום, ולא הלאום כיוצר את הטריטוריה, מחבר את מדינת ישראל להיות חלק אינטגרלי מעמי האזור. מתוך כך, הצפי הוא, כי דווקא עמידה על הזכות הקיומית הזו על הארץ הכוללת את יהודה שומרון ועזה, תביא בסופו של דבר להסרת ההתנגדות לקיומנו במזרח התיכון. החלת הריבונות, היא המעשה הבסיסי שיעיד על כניסתנו אל מעגל עמי המזרח התיכון וקבלתנו כחלק אינטגרלי באזור. החלת הריבונות תהיה על השטחים, כשהיושבים הלוא יהודיים בריכוזים משמעותיים, מקבלים **אוטונומיה תרבותית אתנית מלאה** בתקצוב מלא, על פי מספר תושבים, כפי שיבואר בסעיף הבא.

21. זכות ההצבעה בבחירות הארציות:

מתוך הגדרת מעמדה הלאומי של מדינת ישראל כמדינה אתנית נשית, תודגש השייכות הלאומית על פי היסוד ההולדתי. על כן הזכות להצביע, שהיא הזכות לקביעת צביונה העיתי של מדינת הלאום, תהיה בבסיסה אך ורק לבני הלאום האתני היהודי. אולם כיוון שהצביון האתני הנשי, בניגוד לזה הגברי, משמעותו היא הרמוניה והשלמה עם בעלי זהויות אתניות אחרות הנמצאים בקרבנו, הדבר יחייב הענקת עצמאות תרבותית מלאה לריכוזים בהם חיים בעלי הזהות האתנית הערבית, כמפורט בסעיף הבא. פרטים בעלי זהות אתנית אחרת, שיבחרו להיכלל בזהות הישראלית, יקבלו זכות בחירה, כזכות המוקנית לבני הלאום היהודי.

22. אוטונומיה תרבותית, לריכוזי אוכלוסייה בעלי זהויות אתניות אחרות.

ריכוזים משמעותיים של בעלי הזהות האתנית הערבית, כגון ביהודה, שומרון עזה ואף במזרח ירושלים, יקבלו אוטונומיה תרבותית מלאה, כולל זכאות מוחלטת לקבלת התקציבים המגיעים להם והוצאתם באופן חופשי על פי שיקול דעתם. הסייג היחיד למניעה או התערבות, תהיה במצבים של הסתה או ליבוי שנאה של בני לאום אחד כלפי האחר. כפי שיבואר בסעיף הבא, העצמאות התרבותית של ריכוזי הלאומים האחרים, לא תכלול עצמאות וריבונות צבאיים או חצי צבאיים באותם האזורים.

23. מניעת התאגדות ריבונית, בשטחי האוטונומיה התרבותית:

קביעת הארץ כיסוד הולדתו של הלאום, מחייבת שליטה ריבונית מלאה, על כל חלקי הארץ המוגדרת כיסוד הלאום הישראלי. העצמאות או האוטונומיה התרבותית, של ריכוזי הלאומים האחרים, תכלול את המרכיבים הקשורים בהבניה האזרחית והתרבותית של הקבוצות האתניות שבתוך שטח הריבונות הישראלית – כגון תרבות, חינוך, בריאות, תחבורה מקומית וכו'. רכיבים הקשורים לתשתית הלאומית – כבישים היקפיים, מים, בטחון וכו', יהיו בריבונות מלאה של הלאום הישראלי.

24. ביטול הצורך להזדהות מיעוטים או מגזרים, עם הציונות:

ההתייחסות לסמלי הלאום שהתחדשו במדינת ישראל, כסמלים בעלי מעמד-על, תישאר על כנה ויחול איסור לבזותם. אולם יבוטל מעמדם כסמלים המחייבים מגזרים שאינם מעוניינים בכך. לא תהיה שום כפייה או רצון להביא את המגזרים השונים – הערבי או החרדי, להזדהות עם הציונות. יחדל

המאמץ להביא להר הרצל ממגזרים אלו, על מנת לנסות ולאחד את כל המגזרים האתניים בישראל סביב סמלים אלו. התובנה העומדת מאחורי קביעה זו היא, שסמלי הלאום אינם מסוגלים לאחד כפי שמאחדות נקודות ההשקה האתניות המייחדות כל מגזר. שם ייעשה המאמץ לזיהוי נקודות ההשקה בין התרבויות ויצירת הקשר דרכם. משום כך, גם יחדל המאמץ או הניסיון לכפות הצהרת נאמנות ללאום על מגזרים כלשהם. נאמנות כל מגזר לאתניות המולדת שלו, היא היסוד ליצירת הזיקה הכללית בין המגזרים וביניהם לבין הלאום, בתוכו הם חיים.

25. חיזוק הזיקה האתנית בין בני הלאום היהודי והמגזר הערבי:

אימוץ התרבות האתנית הנשית, כיסוד תרבותה של מדינת ישראל והבנת הזיקה העמוקה החיובית שבין התרבות הישראלית לבין זו האסלאמית, עתידה להביא לסילוק השנאה והחשדנות בין בני העמים. מתוך כך תאפשר גם את חיזוק קשרי התעסוקה והעדפת עובדים בני המגזר הערבי על פני ייבוא עובדים מן החוץ, דבר שיביא גם פתרון לבעיית העובדים הלא יהודיים המיובאים מן החוץ למקצועות שיש בהם מצוקת ידיים עובדות. אמנם כל זאת תוך כדי שמירה על ייחודיות העמים, שהיא היסוד לקיום כל לאום וליצירת קשר בר קיימא בין הלאומים. זהירות מיצירת תנאים להתבוללות, המסכנת את שתי התרבויות, כגון שמירה על ריכוזי אוכלוסייה הומוגנית ברמה האתנית, מערכת חינוך נפרדת וכו'. הניסיון שנעשה כיום לערב בין האוכלוסיות, תוך המצאת "זהות ישראלית ניטרלית" יחדל, מתוך ההבנה שמהלך זה רק מגביר את העוינות והשנאה בין התרבויות.

26. היחס לאסלאם הרדיקאלי – החמאס וחיזבאללה

הבנת היסוד האתני המולד כיסוד משותף לתרבות הישראלית ולתרבות האסלאמית, אותו הזכרנו בסעיף הקודם, הבנת הערך המוסף שיש לשותפות הזו ביחס לשותפות שיש לנו עם העולם המערבי, היכולת להבדיל בין הקיצוניות האסלאמית הן ברמה המשפחתית – היחס לאשה, והן ברמה הלאומית – היחס לאויבים, למוות וכו', לבין היסודות החיוביים העומדים בבסיסה של דת האסלאם, הבנת הסיבות להתפתחות הקיצוניות האסלאמית ופוטנציאל הגישור שיש לתרבות הישראלית במבנה האתני הנשי שלה, בין תרבות המערב למזרח, מאפשרות לנו להוריד את האסלאם, גם זה הקיצוני, מהגדרתו כסכנה קיומית למדינת ישראל. סכנה קיומית מגיעה ביסודה מן המישור התרבותי שהוא המישור הקיומי הבסיסי של הלאום, ולא מן המישור

הצבאי שהוא משני לו. על כן במישור הצבאי יבוצעו כל המעשים הנצרכים על מנת להגן על מדינת ישראל מפני גורמים עוינים ובתוכם האסלאם הקיצוני, אולם ללא הקצנת הבעיה כבעיה קיומית. דווקא תפיסה זו המזהה את הקשר הבסיסי שבין התרבויות, תאפשר טיפול צבאי הולם בארגונים הקיצוניים, מתוך קיום היסוד המוסרי הלגיטימי כלפי תרבות זו. אחת ההשלכות מכך, מופיעה בסעיף הבא, ביחס לעזה.

27. היחס לעזה

כיום, עזה מתעצמת צבאית והיכולת שלה לאיים על כל שטחי הארץ מן הדרום ועד המרכז רק הולכת ומשתפרת. היא מצליחה לשמר בשבי חיילים וחללים של מדינת ישראל ללא תגובה הולמת, כשמדינת ישראל מתקשה לשלוט צבאית על המצב שם בשלט רחוק. הסיכון הבלתי סביר לכניסה רגלית למקום מצד אחד, וההרג ההמוני של אזרחים שכניסה שכזו עלולה ליצור מאידך, מציבים את מדינת ישראל בחוסר אונים מוחלט מול תוקפנות הארגונים שם כלפי ישראל, כשבפועל לא ניתן להתנתק מאזור זה, מתוך התלות הגמורה של עזה במערכת האזרחית של מדינת ישראל. אימוץ מדינת ישראל את התרבות האתנית הנשית, מאפשרת את שינוי המצב הזה מן השורש.

ההבנה כי מימוש ריבונות על כל שטחי הארץ, הינו תנאי לקיום לאומיות והתפתחות התרבותית של מדינת ישראל כבעלת זהות ישראלית, הזיהוי כי בתרבות האתנית הנשית ישנה קרבה משלימה ומרגיעה בין הישראליות לבין האסלאם, ומתוך כך ירידת החשש מפני האסלאם והלאומים הקשורים אליו, וכן המסקנה כי הסכסוך הישראלי-הערבי אינו טריטוריאלי אלא תרבותי ועל כן דווקא התדבקות של מדינת ישראל בעקרונות האתניות הנשית ביחס אל האדמה והארץ, תמתן ואף תבטל בסופה את שנאת האסלאם למדינת ישראל ואת הרצון להעלימה ממפת המזרח התיכון, מביאים כולם למסקנה המתבקשת, כי שטח עזה יכול להיכלל ואף נצרך להיכלל בהגדרת הריבונות המלאה של ישראל. הכללת ריבונות זו על שני מיליון תושבים בקירוב, אינה אמורה לאיים עלינו בטווח הארוך. השילוב שבין הביטחון המוחלט בצורך הכניסה מחדש אל עזה להשלמת הריבונות הישראלית, זיהוי התושבים הפלסטינאים שם כמשלימי תרבות וזהות ולא כאויבים, במקביל להענקת אוטונומיה תרבותית מלאה לתושבים, מתוך הזדהות עם תרבותם, כל זאת תוך כדי מיגור כל התארגנויות הטרור, דבר שיקל מאוד כשאינו נעשה בשלט רחוק, עתידים להביא בסופו של דבר להשלמה של התושבים עם המסגרת

השלטונית הישראלית. הצפי הוא כי ההתנגדות האלימה תיעלם, מתוך היעלמות החשש שלהם מאיבוד הזהות האישית והתרבותית, שחווה כיום עזה ביחס לישראל הקולוניאליסטית.

27. הר הבית

בניגוד לבתי כנסת, שעיקר העבודה שם היא בפה – בדיבור, הר הבית לא נועד להיות מקום תפילה אלא מקום סגידה. משמעות הדבר היא – יצירת קשר פיזי עם יסודות הקיום של האדם מן האדמה. בכך שותפים היהדות והאסלאם. היהדות בזיקתה אל אבן השתייה והאסלאם דרך זיקתו אל אבן הכעבה. הכרה זו מלמדת כי בפועל, קרוב יותר האסלאם בשלב הזה אל יסודות ההר מאשר מדינת ישראל. תובנה נוספת העומדת בבסיס ההכרעה כיצד לנהוג עם הר הבית, היא ההבנה כי בניגוד לארץ כולה, ששייכותה למדינת ישראל, מתקיימת מתוקף קביעת ריבונות, גם אם הדבר נצרך בכפיה, הרי ההימצאות בהר הבית חייבת להיווצר מתוך הרמוניה והסכמה, כדוגמת ההבדל בין כניסתו של דוד אל עיר דוד במעשה כיבוש, לעומת כניסתו אל הר הבית במעשה קניין מארונה היבסי. מתוך שתי תובנות אלו, לא תקודם ריבונות ישראלית על ההר בכוח ולא תקודם הפיכת ההר למקום תפילה ליהודים על סמך הריבונות הישראלית. קידום הקשר בין ישראל להר יתבצע אך ורק מתוך שינוי התפיסה התרבותית של הלאום הישראלי, לזו האתנית הנשית, ומימושה בסעיפים שהבאנו לעיל מתוך התקרבות והסכמה עם האסלאם למהלך. התובנה היא, כי תוך כדי השלמת המהלכים בכל הסעיפים שהבאנו לעיל, תתפוגג התנגדות האסלאם להימצאות ישראל בהר, כשגם השאיפה הישראלית כבר לא תהיה להקמת בתי תפילה, אלא להקשרים ולקשרים הפיזיים עם המקום. במידה ואף לאחר התפתחותה של מדינת ישראל אל יסודותיה האתניים הקיומיים ברמת המשפחה ורמת הלאום, תישאר העוינות של האסלאם, מסיבות שכיום איננו צופים אותן, תישקל עמדת מדינת ישראל להר, מחדש. מאידך, למרות ההמתנה מלקדם את הקשר עם הר הבית והתובנה שאפיק הריבונות אינו הדרך לקידום הקשר הזה, יעקרו מן ההר כל היסודות החתרניים נגד מדינת ישראל. לא תתאפשר קיום ישות עוינת על ההר או פגיעה במבנים הקדומים או הקמת מבנים בלא אישור הריבון. גם אם הר הבית לא נועד להיות מקום תפילה ולא אמור להיבנות במקום בית כנסת, יבוטל הנוהג למנוע מן העולים להר להתפלל או לומר פסוקים כפי רצונם, מפאת הביזיון והאפליה שהדבר יוצר כלפי העולים היהודים על ההר.

29. קביעת הר שאול (מקום נפילתו של שאול מלך ישראל בגלבוה), כאתר טקס יום זיכרון ממלכתי

שינוי כיוונה התרבותי של מדינת ישראל מתרבות השוויון לתרבות האתנית הנשית, בהיותה מדגישה את יסודותיה המולדים הן ביחס לזהות המשפחתית (האם), והן ביחס לזהות הלאומית (האדמה), מחבר אותנו למיתוסים הקדומים של עם ישראל המבטאים יסודות אלו. את המגמה זו והחיבור הזה יש לבטא בציבוריות הישראלית גם ברמה הטקסית.

יום הזיכרון לנופלים במערכות ישראל, הוא ההזדמנות הטובה ביותר לכך, משום שהיחס אל המוות הוא אחד מן היסודות המשתנים לחלוטין בתרבות האתנית הנשית. הדגשתה של תרבות זו את הקשר המתמיד אל מקור ההולדה והוודאות הקיומית המתלווה לכך, מביאים להתייחסות אל המוות כאתחול של החיים שאינם נאבדים לעולם – גלגל חוזר אל מקור ההיווצרות, המוליד אותם, אל תבניות חיים מחודשות.

שאול המלך, הוא הדמות הלאומית הראשונה המוסרת נפשה למען הלאום, כשמגמה זו של חזרת המת להוות קרקע מפרה להתפתחות וילודה חדשים, היא הדומיננטית בפרשת מותו. כך בקינתו של דוד על שאול, מתואר שאול כתשתית הקיום הלאומי של ישראל. "הַצֵּבִי יִשְׁרָאֵל עַל בְּמוֹתָיִךְ חֶלְלִי", מבואר על ידי תרגום יונתן – "מצבן של ישראל, על תוקף מעוזכם נפלתם חללים". המצבה היא אבן התשתית עליה נבנה הבניין. זיהויו של שאול כ"מצבן של ישראל", מלמד על היותו תשתית הבניין הלאומי.

כך במילותיו של נתן אלתרמן בשירו – "הנה תמו יום קרב וערבו"

הנה תמו יום קרב וערבו
המלא יעקת מנוסה,
עת המלה נפל על חרבו
וגלבע לבש תבוסה.
ובאָרְזִי, עד שחר קם,
לא נדמו פרסות הרץ,
וגחירי רמכו בדם

מבשרים כי הקרב נתרץ.
הנה תמו יום קרב וערבו,
והמלך נפל על סרבו.

בהכריק על הרים אור יום
בא הרץ אל מפתן אמו
ובנפלו לרגליה דם
את רגליה כסה דמו.
את רגליה כסה שני
ניהה העפר שדה־קרב.
ובדברה אליו: קומה, בני –
מני דמע תשכו עיניו.
ניספר לה יום קרב וערבו, –
איה המלך נפל על סרבו.

אז אמרה לו לצער: דם
את רגלי אמהות יכס,
אכל שבע יקום העם,
אם עלי אדמתו יובס.

את המלך פקד הדין.
אף יורש לו יקום עד עת,
כי עלי אדמתו השעין
את סרבו ששעליה מת.
פה דברה וקולה הרעיד.
ניהי כן. נישמע דוד.

חרב מיתתו של שאול, מחברת אותו אל האדמה ובכך הופכת אותו לדמות אלמוות, המסרה את לאומיות ישראל לאין קץ מכוח האדמה, עליה נשען במותו. מגמה זו המופיעה בראשונותה במיתת שאול, שייכת לכל הנופלים

במערכות ישראל. האדמה עליה הובסו, מקימה אותם ומביאה לתחייתם מחדש בלאום. להר שאול, זכות הראשונים ביצירת קשר האלמוות הזה שבין האדם, הלאום והאדמה, המצמיחה אותם מתוכה. קביעת מקום הזיכרון לנופלים בהר זה, נועדה לציין את התקדמותה של מדינת ישראל אל צורת הקשר הזה, ההולדת. את המעבר מזהות הלאום המערבית, שהר הרצל הוא סימלה, הרואה את אדמת הלאום כאמצעי להגדרה העצמית ולמימוש "מקום תחת השמש"⁶ ואת הנופלים ככאלו המאפשרים במותם את המשך קיומה של האומה, אל התרבות האתנית הנשית, הרואה באדמה את ערש הלאום ואת הנופלים, ככאלו המתחברים והמחברים במותם את הלאום כולו אל אדמת מולדתם, בתהליך של תחייה והצמחה מחדש. אופן החיבור הזה בין האדם, האדמה והלאום, המתחדש בתרבות האתנית הנשית, הוא קו פרשת המים בין מעמדו של עם ישראל כעם כובש קולוניאלי, אל מעמדו כעם שארצו חזרה להולידו.

לדף הנחיתה ולרכישת הספר "אתניות נשית" – לחץ כאן